

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΜΙΑ ΑΘΗΝΑΙΑ ΣΟΥΛΤΑΝΑ

Η ώραία Βασιλική ή Αθηνοπούλα άρπάζεται από την άγκαλιά της μάνας της. Η έφτά δαδαιλικές και τώ έλάφι. Μιά χαριτωμένη σκηνή στό Σεράγι. Τό μεράκι τού Σουλτάνου Άχμέτ. Ένα τέχνασμα τής Γιοχαής πού εύεργετεί τās 'Αθήνας. 'Ο θάνατός της. 'Ο Κισλάρ 'Αγάς και ή επανάσταση τών γιαντισάρων, κλπ.

“Όπως όλοι οι έπι Τουρκοκρατίας Έλληνες, έτσι και οι κάτοικοι τών 'Αθηνών έβασανίζοντο τρομερά από τούς Σαρδάρους, τούς Δισδάρους, τούς Καδήςδες και τούς λοιπούς άντιπροσώπους τής Τουρκικής έξουσίας. Τούς άνάγκαζαν να δουλεύουν σάν κτήνη, τούς έπειναν να προΐοντα τους, τούς έξερομοσαν με την παραμυθη άφορμή. Τέλος, μιά 'Αθηναία κόρη, κατά τό 1600 κατώρθωσε ν' άνακουρήσει τούς όμσεχέεις της από την τυραννία αυτή και νά συνδέσει τό όνομά της με την ιστορία τής πόλεως.

Η νεαρή αυτή 'Αθηναία όνομαζέτο Βασιλική, γεννήθηκε από γονείς χριστιανούς και ή όμορφιά της θύμιζε τό άρχαιο ελληνικό κάλλος. Οι Τούρκοι άξιωματικοί πού περιετρέχαν την Έλλάδα για τό παιδομάζωμα, έμαθαν τό θησαυρό αυτό τής 'Αθήνας και ήρθαν νά τόν πάρουν για τό Σουλτανικό χαρέμι. “Όταν έφθασε ή ώρα τού χωρισμού, ή μητέρα τής κόρης σφιγγόντας την στην άγκαλιά της, την έξώρισε με δάκρυα νά έχη πάντοτε στό νού της την θρησκεία τών προγόνων της και τή σκληριά τής πατριδας της. Και ή Βασιλική τό ύποσχέθηκε με όσο.

Την πήγαν λοιπόν στό Σεράγι κατά τά πρώτα χρόνια τής βασιλείας τού Σουλτάνου Άχμέτ, για τόν όποιον ό ιστορικός λέγει, ότι είχε όλα τό έλαττώματα τού κόσμου και μιά άρετή πολεμική όμως : Νά φτειάνη άριστα βέλη! Μιά μέρα μάλιστα οι Γενίτσαροι διασπασμένοι έναντιόν του, τού παρήγγειλαν, ότι εινε περιττόν νά τά φτειάνη τόσο καλά, άραϊ δέν τολμώ νά τά δοκιμάξη έναντιόν τών χριστιανών. 'Ο Σουλτάνος αυτός ήταν πολύ φιλόδοξος. Έπι τής βασιλείας του έμαζεΰθηκε στό χαρέμι μέγα πλήθος ώραίων κοριτσιών άπ' όλα τά μέρη τής 'Ανατολής. Τά κορίτσια αυτά τά έστελναν, φορτωμένα μάλιστα με πολύτιμα δώρα σι μ π ε γ λ ε ρ μ π ε ι δ ε ς, δηλαδή οι γενιτσιόη διοικηται τών επαρχιών. Τά δε δώρα των έμοιράζοντο οι άξιωματικοί τού Σεραγιού για νά προστατεύουν τούς διοικητάς! Τήν μεριδα τού λέοντος, έννοείται έπερνε πάντοτε ό Κισλάρ 'Αγάς, ήτοι ό άρχιευνούχος. Άπ' αυτόν κοριότανε τό μέλλον κάθε γυναίκας τού χαρεμού. Αυτός την έκανε ή έλεγκτή τού ήγεμόνος ή γυναίκα περιφρονημένη. Γιατί ή συκοφαντία, ή διαβολή, ή προλήψης όργιάζαν μέσα στό Σουλτανικό χαρέμι. Και άλλοιμονο σ' εκείνη πού θά έπεφτε στη δυσμένεια τού άρχιευνούχου. Ήταν έξωφλημένη!...

Οι Τούρκοι άξιωματικοί πού έφεραν την 'Αθηναία στην Πόλι, τής ειλαν όσοιε τό όθωμανικό όνομα Γιοχαή. Δώρο άλλο δέν έφερε παρά τά κάλλη της. “Όταν έμπαινε για πρώτη φορά στό Σεράγι, μιά γρηά κ α ν τ ο υ ν, δηλαδή επιστάτρια τών γυναικών τού χαρεμού, ένθουσιασθείσα από την καλλονή τής Γιοχαής τής ειπε : «-Άχ, κουζούμ, νά ζήσης! Πούδς εινε ό πασάς πού θά προστατέψης; Έχεις μάγια πού μπορούν νά δικαιολογήσουν όλα τά έγκλήματά! Για τά μάτια αυτά κάθε άρπαγή εινε από πρωιτήτερα συχωρημένη! Πούδς τυχερός σέ στέλνει δώρο στό Σουλτάνο μας;»

Σέ όλα αυτά ή Γιοχαή απαντούσε : «-Δέν έχω τίποτε νά σάς προσφέρω. Και όλη την πόλι τής γεννήσεώς μου νά σάς έδινα πάλι δέν θά ειλανε νά όφελήθητε, γιατί ή καϊμένη μας ή 'Αθήνα εινε φτωχή, θεόφτωχη!...» Και τάλεγε αυτά ή 'Αθηνοπούλα γιατι θυμότανε τά λόγια τής μητέρας της και ήθελε νά κινήση τή συμπάθεια τών αυλικών για τόν τόπο τής προετοιμαζόντας τό έδαφος.

Η Γιοχαή παρεδόθη κατ' άρχάς στην *Καντιόν Κιάγια*, ήτοι την άρχιεπιστάτρια. “Όταν αυτή την έμπασε στό *σοκουκ όντά*, δηλαδή στό θάλαμο τών νεοφερμένων, ό Σουλτάνος Άχμέτ βρισκότανε με έφτά έννοούμενες πού τόν διασκεδάζαν παίζοντας μ'ένα ήμερωμένο έλάφι. Οι ώραιές 'Ανατολίτισσες ντυμένες μεταξωτά με ζωηρά χρώματα, κινηγούσαν τό έλάφι, με γέλοια και ξεφανητά, και ό Σουλτάνος χαπλωμένος στό διβάνι έτέρπετο με τό θέμα καντιζόντας τό τοιμπούκι του. Μόλις διεδόθη ότι ήρθε ή Γιοχαή, τό παιχνιδι αυτό διεκόπη, ή λουλουδένια γιγλάντα με την όποιαν ήθελαν νά στολίσουν τό έλάφι πετάχθηκε στην άρχη και ξεφανη ταραχή και μελαγχολία θανάσιμη έκυριεψε τις έφτά εκείνες γυναίκες. Πάντοτε, όταν έφθανε στό χαρέμι μιά νέα κόρη, ή ζήλεια, ή περιέργεια, ό φόβος, χιλίες δυό άλλες έκπληξείεις έτάραζαν την ψυχή τούς.

Στην περίσταση όμως αυτή παρατηρήθη ότι ό Σουλτάνος δέν έδειξε άνυπομονησία νά ιδθί τό νέο ξιμυχο λουλούδι πού έρχότανε νά στολίση τό χαρέμι του. Τοΰτο έπροξένησε χαρά ή μάλλον άνακούφρι στίς έννοούμενες του. Ερώτησε μόνο άν ή νεοφερμένη

ήτανε τόσο ώραία όσο τού την ειλαν παραστήσει. Κατά πρώτον τέσσερες δαδαιλικές προσεφέρθησαν νά πάνε νά την έξέτάσουν και νά τού πούν την γνώμη τους ό Σουλτάνος έχαιομέλασε, γιατι γνωρίζοντας εκ πείρας τίς πονηρίες τών γυναικών έχαιοτάβαινε τι θά έφθον νά τού πούν για νά τού ύποβάλουν την άπογοίητευσι στην ψυχή. «Λοιπόν, ειπε, πηγαίνετε!» 'Αλλ' ή ώρα περνούσε και ή τέσσερες δαδαιλικές δέν έγύρισαν στό θάλαμο. 'Ο Σουλτάνος έχαιοτάβησε ότι ή όμορφιά τής νεαρής 'Αθηναίας, θά ήταν τόσο μεγάλη, τόσο εκπληκτική, ώστε ή δαδαιλικές δέν τολμούσαν νά γυρίσουν και νά διακηρύξουν την ήετα τους. Και ό Άχμέτ, με την καρδιά γεμάτη συγκίνησι έτρεξε νά την ιδί. Μόλις την άντίκρουσε άφηκε κραυγή θροιάμβου : «Δόξα στην 'Αθήνα πού έγέννησε ένα τέτοιο όσφι!...» 'Από τή στιγμή εκείνη ή Βασιλική έγεινε τό άντιζέιμενο τής Σουλτανικής λατρείας.

‘Ο Άχμέτ δέν άργησε νά έμβυθύνη στό χαρακτηρα της, τόν άγαθό, τόν ειλικρινή. Η Γιοχαή ξεχώρισε άπ' όλες εκείνες τίς σουτοπώνηρες, τίς ραδιούργες, τίς μικροψυχες γυναικότιλες τού χαρεμού. Μιά μέρα πού βρισκότανε με τό Σουλτάνο σ' ένα γραφικό κιάσι, κοντά στη θάλασσα, θέλησε μ' επιτηδειότητα νά τού δείξη τή ματιοδοξία και τόν κίλικο χαρακτηρα τών γυναικών τού χαρεμού, ή όποτες έχμεταλλεύόμενες την εύνοιά του πολωδούν τ' άξιωματα τής Αυτοκρατορίας διά τών μαύρων εύνούχων ν' έχμηπλεύοντο τίς κυριώτερες θέσεις τού Στρατού και τής Διοικήσεως.

‘Ο Σουλτάνος, έτυχε νά βρισκόται στα κέφια του και είχε στείλει νά φέρουν μερικέ από τίς πειό αγαπημένες του όδιλίσσες για νά τόν φαιδρύνουν. Η Γιοχαή, μόλις τίς άντίκρουσε νάρχωνται, άρχισε νά λήη στον Άχμέτ με τό πομπώδες έκνείο ύφος τών Τούρκων, ειρωνευομένη τίς χανοΰμισσες :

«Πολυχορονέμενε μάς Σουλτάνε! Τό έλεος τού 'Αλλάχ νά εινε μαζί σου και ή δεξιά τού Προφήτου άς εύλογή τις ήμέρες σου... 'Ιδού έχεται ό πασάς τού χαρεμού!» Και έδειξε μιά εύνοουμένη πού είχε πάρει πρό δυό ήμερών τό πασιάλι τού Χαλεπίου για έναν άνάξιο άνδρωπο, ό όποτος τής είχε στείλει πλούσια δώρα και χρήματα. «Κοίταξε, συνέχισε κοντά του, έχεται ό μπέης τού Μισιριού και ό άλλος έκνείο εινε ό Καδής τής Τραπεζούντος. 'Αλλά ύστερ' από δυό μέρες δέν θά εινε πια Καδής, γιατι έκνείνος πού περπατή πλάγι του προσφέρει χίλια τοκενία περισσοτερ' άπ' αυτόν. Εγώ έβαλοκλιθήσε, ένα μονάχα επιθυμώ : Νά λάβω θέσι στους ιερούς όφθαλμούς σου και στη βασιλική καρδιά σου και πρός τοΰτο προσφέρω τό αίμα και τή ζωή τής δούλης σου! Στίς συντηόμισσές μου αφήνω τή διαθεσι όλων τών άξιωματών τής Αυτοκρατορίας και άς σέ μένα την καρδιά τού Μεγαλειοτάτου Σουλτάνου. Η μοιρασιά αυτή θά εύχαριστήση και αυτές και έμένα!...»

‘Ο Άχμέτ έχαιομέλασε εύχαριστημένος και ειπε :

«Συνήθενα ειπε, Γιοχαή, ή γυναίκες μου νά πέρνουν από μένα δώρα και νά τά μοιράζον στους άνθρώπους τού Σεραγιού. Κάμε και σύ έναν κατάλογο και έγώ θά διατάξω νά εκτελεσθί άμέσως.»

«Όχι, επέμενε ή Γιοχαή, δέν θέλω παρά την άγάπη σου! Και ή έπιμονή της εκράτησε τόσο πολύ, ώστε μιά μέρα ό έρωτόληπτος Σουλτάνος τής ειπε :

«Ζήτησε μου όποια χάρι θέλήσεις. Άν άρνηθής και τώρα ούτε και έγώ θέλω πια τά χάδια σου. Και τό πέρνω μάλιστα ως περιφρόνησι.

Τότε ή Γιοχαή ειθε, ότι ήταν πια καιρός νά τολμήση. Και ειπε : «Είθε ό 'Αλλάχ νά σέ άναδεικνήη νικητήν τών άπίστον γκαιοσούρηδον! Είθε, ή σκιά τού Προφήτου νά σκεπάζη τίς ιερές ήμέρες σου! Διατάξате νά έλθη ό Κισλάρ 'Αγάς!...»

‘Ο Κισλάρ 'Αγάς — με τόν όποιον ή πονηρή 'Ελληνοπούλα ήταν συνεννοημένη — ήρθε, έπροσκύνησε και έστάθη σέ προσοχή. Η Γιοχαή τού έκλεισε τό μάτι. Έπειτα, δείχνοντάς τον, στόν Άχμέτ, ειπε :

«Σουλτάνε και κύριε τών ήμερών μου! Δέν έχω κανένα άλλον εκτός από τοΰτον τόν Κισλάρ 'Αγά, μέσα στην Αυτοκρατορία σας, εις τόν όποιον νά χρεωστώ εύγνωμοσύνη. Αυτός, από την ήμερα πού έμπήκα στό Σεράγι, μ' έφρόντισε σάν νά ήμουν κόρη του. Και θά ήθελα νά ένώσω την εύτυχία του με την εύτυχία τής πλεως στην όποιαν έγεννήθηκα. Δώσατέ του τά εισοδήματα τών 'Αθηνών και άς έχκαταστήση αυτός εκει διαχειριστή, ό όποτος νά

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ο διάσημος Ρώσος ανηρωτής ΜΑΞΙΜΟΣ ΓΚΡΟΚΚΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

‘Ο Χ... έγραψε ένα σωρό μυθιστορήματα τ’όνα πάνω σ’άλλο, και τ’όνα χειρότερο απ’ τ’άλλο.

— Μου έδωσε να διαβάσω τ’ό τελευταίο του έργο, ειπε κάποτε ο Δουμάς.

— Θάκανε καλλίτερα να σ’ας τ’όδινε να... τ’ό γράψετε ! τ’ό άπάντησε κάποιος.

‘Ο Σαρσέυ έδιάβαζε κάποτε μιά πραγματεία «περί άραχνών». Στην πραγματεία αυτή, μεταξύ άλλων ανεγράφετο ότι ή άράχνης έχουν όχτω μάτια.

— Διάβολε ! άνέκραξε ο Σαρσέυ. Φαντάζομαι τι ένοχλητικό θάινε αυτό για τις άράχνες που πάσχουν από μυωπία !

‘Ο φίλος μου Σταπλώ ήξερε τόσο καλά τι έκτίμηση έτρεφε σ’τά μυθιστορημάτα του, έλεγε ο Σχόλ, ώστε κάθε φορά που μούφερονε ένα καινούργιο βιβλίο του, έπιανε πάνω από τ’ό γραφείο μου έναν κοπτήρα, έκοβε μόνος του τ’ά μισά φύλλα του βιβλίου, τ’ό άπέθετε σ’τή βιβλιοθήκη μου και μου έλεγε :

— Τώρα τουλάχιστον ή τιμή έσώθη !

‘Ο βαρώνος Ντυραλιά, διηγείτο ο Σχόλ, με ειχε καλέσει σ’την έπαυλή του, μαζί με μερικούς άλλους φίλους του για τ’ήν έναρξη τ’ής κυνηγετικής περιόδου. Μεταξύ των προσκεκλημένων συγκαταλέγετο και ο γιατρός Φωβέλ, ο π’ό άτυχος κυνηγός απ’ τ’ους έτυχε να γνωρίσω ποτέ μου.

— Τι ένθουσιώδης κυνηγός που εινε αυτός ο Φωβέλ ! ειπε μιά μέρα ο Ντυραλιά.

— Έ ν θ ο υ σ ι ώ δ η ς , ίσως, ειπεν ο Σταπλώ, όχι όμως και κ υ ν η γ ό ς .

— Και γιατί, παρακαλώ ; ειπε τότε κάποιος άλλος. Με τ’ό να εινε άτυχος κανείς σ’τό κυνήγι δε σηκίινει και π’ός δεν εινε κυνηγός.

— Τι έννοείτε, σεις, με τ’ήν λέξη «κυνηγός».

— Κυνηγός εινε όποιος αγαπάει τ’ό κυνήγι, όπως όποιος αγαπάει τ’ό παιχνίδι εινε παίκτης είτε κερδίζει είτε χάνει.

— Μά τότε, τ’όν διεκοψε ο Σταπλώ, έγώ που αγαπώ ιδιαίτε- ρως τ’ά εκατομμύρια, είμαι... εκατομμυριόχρος !

μη τρέμη να κ’νή κατάχρησι τ’ής σουλτανικής έξουσίας, όπως έκα- ναν εκείνοι που τις κακουργίες τους μού διηγήθηκαν πολλές φορές οί γονείς μου !

‘Ο Σουλτάνος τ’ής παρεχώρησε προθύμως, ότι ειχε ζήτησει άν και δυσχερεστήθηκε που από τ’ή χάρι άφαιρέιτο άλλος και όχι ή Γιοχαή του. ‘Ο Κισλάρ ‘Αγάς διά σουλτανικού ιραδ’ έληψε πράγματι τ’ās προσόδους τ’ών ‘Αθηνών και έστειλε άμέσως τοπο- τητηγή του με τ’ήν έντολή να έλαφρήνη τους φόρους τ’ών ‘Αθη- ναίων, να δέχεται έννοιώς τ’ά παράπονα τους και να φροντίζη για τ’ό καλό τ’ής πόλεως που έγέννησε τ’ή Βασιλική. ‘Ο Κισλάρ ‘Αγάς έστειλε και πλούσια δώρα στους γονείς τ’ής. Από τ’ήν έποχή εκείνη άρχισε νέα ζωή για τους ‘Αθηναίους, οί όποιοι εύλογούσαν τ’ό όνομα τ’ής καλής συμπατριωτισσός τους.

‘Ο ‘Αχμέτ, ο έως τότε άστυς στους έρωτές του, άφοσιώθηκε έντελώς σ’τή Γιοχαή, ή όποια τότε άκριβώς έμεινε έγγυος. ‘Η χαρά του Σουλτάνου, που ήλιπζε ν’ άποκτήση διάδοχο του θρόνου, ήταν μεγάλη. ‘Εφρόντισε άμέσως να κανονιση όλα τ’ά σχετικά. ‘Η Γιο- χαή έγινε νόμιμος σύζυγός του, δώρισε χάριν αυτής βα λ ι δ έ ά γ α ν , ήτοι άρχηγ των μύρων ένούχων τ’ής βασιλομήτορος Σουλτάνας και έ σ α ν τ α ν φ ρ ε λ έ ά γ α ν , ήτοι έπιμηλητή των παιδιών τ’ής. ‘Αλλ’ ή Γιοχαή άπέθανε σ’τόν τοκετό, καθώς και τ’ό βρέφος, που ήταν άγόρι. ‘Ο διάδοχος αυτός τ’ής ‘Οθωμανικής Αυτοκρατορίας δεν έζησε παρά μιά ώρα. ‘Η λύπη του Σουλτάνου για τ’ό θάνατο τ’ής Γιοχαής ήταν άπερίγραπτη. Και έλεειδή ύπομύ- στηκε ότι πιθανόν να ειχαν συντελέσει σ’τό θάνατο τ’ής οί άλλες γυναίκες με κανένα δηλητήριο, έφυλάμισε τρεις απ’ αυτές σ’τό παλιό σεράγ. Και ήταν μάλιστα από τις ώραιότερες. ‘Επειτα, ο άπαρηγόρητος ‘Αχμέτ άνήγειρε μεγαλοπρεπείς μνημείο σ’τή Γιοχαή του— τ’ήν ‘Αθηναία Σουλτάνα».

‘Η δωρεά τ’ήν όποιαν ο Σουλτάνος ειχε παρεχώρησει σ’τή Γιο- χαή, χάριν του Κισλάρ ‘Αγά, διετηρήθη και μετεββάσθη στους διαδόχους τ’ού άρχινομένου τούτου. Από τους διαδόχους του τού- του—γράφει ο ιστορικός Γκυλιετιέρ—έκείνος που έπιεικέστερα από κάθε άλλον έπροσάρταψε τους ‘Αθηναίους, έστραγγαλίσθη σ’ε μιά επανάσταση γενική και φοβερή που συνέβη σ’την Κωνσταντι- νούπολι κατά τ’ό Μάρτη του 1655.

Τ’ό ρολόγι... έσφόφησε !...

Σ’ε μιά συμπλοκή που έγινε προ όλίγων μηνών μεταξύ ένός τιμ- ματος ‘Αμερικανικού στρατού προς μίαν φυλήν άγρίων ‘Ινδών συνελήφθη αιχμάλωτος από τους άγριους, ένας από τους άνωτέρους άμερικανούς άξιοματικούς. ‘Ο ‘Ινδός στρατιώτης, ο όποιος τ’όν αιχμαλώτισε, έκρινε καλόν να τ’ού πάρη άμέσως τ’ό χροσού του ρο- λόγι, τ’ού όποιου τ’ός δείχτες άρχισε να παρακολουθή με μεγάλη περιέργεια, μη μπορώντας να καταλάβη π’ός εινούντο.

‘Οταν όμως, ύστερα από μερικές ήμέρες, έπρόκειτο να γίνη ή άνταλλαγή των αιχμαλώτων και ν’ άφειθ’ έλεύθερος ο άξιοματικός, έζητήθη από τ’όν Ινδό στρατιώτη να επιστρέψη πίσω τ’ό κλαπέν ρολόγι, τ’ό όποιον μάλιστα έτυχε να εινε και οίκογενειακό κειμήλιο τ’ού άμερικανού.

‘Ο Ινδός στρατιώτης έβγαλε τότε προθυμότητα, από τ’ήν σέπη του τ’ό χροσού ρολόγι και δίνοντάς τ’ό στους άμερικανούς, ειπε :

— Πάρτε το ! τί να τ’ό κάνω τώρα που... σφόφησε !

‘Οπως καταλαβαίνετε, ο άγριος εζεινος Ινδός, ειχε περάσει τ’ό ώρολόγι του άμερικανού για... ζήφο ! και έπειδή, ως φαίνεται ειχε σταματήσει και δεν ήξερε να τ’ό κουδίσθη, φαντάστηκε π’ός σφόφησε !

Μιά πρωτότυπη διαίτα μακροβίου

Στό χωριό τ’ής Βορείου Γερμανίας Πέρμ, άπέθανε προ όλίγου καιρού ένας χωρικός όνομαζόμενος Στέφαν Κρούμπερτ, εις ηλικίαν εκατό πέντε ετών.

‘Ο μαθουσαάας αυτός, λίγες ήμέρες πριν πεθάνει, έξομολογήθη εις ένα φίλο του, ότι από τ’ής ηλικίας των 22 ετών δεν πέρασε ούτε μιά ημέρα κατά τ’ήν όποια να μη μεθύση και να μη κοιμηθ’ει μεθυσμένος. Σ’τά τελευταία μάλιστα χρόνια τ’ής ζωής του έπινε κάθε ήμέρα 1)2-2 όκάδες οίνοπνευματώδη ποτά !... Μιά φορά μόνο σ’ όλη τ’ή ζωή του άρρώστησε και αυτό γιατί άναίσθητος από τ’ό πολύ μεθύσι έπεσε μιά νύχτα σ’τό δρόμο και άποκοιμήθηκε σ’ε μιά γωνιά, καθ’ ήν στιγμήν γύρω του έχιόνιζε, τ’ό δ’ε κρύο ειχε φθάσει 10 βαθμούς υπό τ’ό μηδέν !... ‘Ας παρηγορηθούν λοιπόν οί μπεζρη- δες !...

‘Ενα βασιλικό δώρο

‘Ο βασιλεύς τ’ής ‘Ισπανίας Φίλιππος ο Β’ έστειλε κάποτε, κατά τ’ήν έορτήν των γενεθλίων τ’ής, εις τ’ήν τρίτην σύζυγόν του τ’ήν ‘Αννα τ’ήν Αυστριακήν, μέσα σ’ ένα χροσού πιάτο, μιά άληθινά πρωτό- τυπη... σαλάτα, ή όποια συνοδεύετο με τ’ό έξής γράμμα : «Αγαπητή μου. Σ’ε στέλω όλίγη ‘Ιταλική σαλάτα, ή όποια φαν- τάζομαι ότι θά σου φανη νοστιμώτατη. Τ’ήν έκαμα ο ίδιος και φρόντισα να διαλέξω με τ’ά χέρια μου τ’ά ύλικά τ’ής, για να τ’ εύχαριστή- σου. Καθ’ός βλέπεις για πρώτη φορά άσρολούμαι σ’ήμερα και σ’την πρω- τότυπη αυτή μαγειρική»...

‘Η περιφρημ όμως αυτή σαλάτα, ή όποια έμεινε από τότε ιστο- ρική, μη φαντάσθε π’ός ήταν για φάγωμα. Τ’ό χροσού έκεινο πιάτο ήταν γεμάτο από ένα σωρό, πολύτιμες πέτρες μεγάλης αξίας. Τ’ά χροστρικά δηλαδή ήταν σμαράγδια, τ’ό λάδι τοπάζια, τ’ό ξύδι ρου- μίνια και τ’ό άλάτι διαμντή και μαργαριτάρια...

‘Η αξία τ’ής σαλσιτίτσας αυτής άνήρχετο εις 16 χιλιάδες Δουκάτα !...

‘Ενα ανέκδοτο τ’ού ‘Ανδερσεν

‘Οταν προ ετών ο Δανός μυθιστοριογράφος ‘Ανδερσεν ειχε πάει για πρώτη φορά σ’τό Παρίσι, έδειχνε τόσο μεγάλο ένθουσια- σμό και ευχαρίστηση, από τ’ό κλίμα, τ’ή ζωή και τις διασκεδάσεις τ’ής Γαλλικής πρωτευούσης, ώστε ένα πρωτ’ ο φίλος του φιλόσοφος Κουζέν του ειπε :

— ‘Αφού όπως λές, ή πατριδα σου εινε τόσο πληκτική, τότε γιατί δεν μένεις διαρκώς εδώ ; Εύτυχώς ; μού φαίνεται π’ός έχεις όλα τ’ά μέσα ν’ αλλάξες διαμονή.

— ‘Α ! φίλε μου άποκριθήκε ο ‘Ανδερσεν. Μήπως νομίζεις, ότι αγαπά κανείς τ’ήν μητέρα του λιγώτερο, όταν τύχη να εινε άσχημη ;

